FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(femte avdelningen i utökad sammansättning)
den 10 juli 1996 *

I mål T-208/95,

Miwon Co. Ltd, bolag bildat enligt koreansk rätt, Dongdaemun-Ku (Söul, Sydkorea), företrätt av advokaten Jean-François Bellis, Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Advokatbyrån Freddy Brausch, 8, rue Zithe,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Nicholas Khan, rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens förordning (EG) nr 1754/95 av den 18 juli 1995 om en preliminär antidumpningstull på import

* Rättegångsspråk: engelska.

av natriumglutamat med ursprung i Indonesien, Republiken Korea, Taiwan och Thailand (EGT nr L 170, s. 4), i den del den gäller Miwon Co. Ltd,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden R. Schintgen, samt domarna R. García-Valdecasas, V. Tiili, J. Azizi och R. Moura Ramos,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Bakgrund

1 Genom förordning (EEG) nr 547/90 av den 2 mars 1990 (EGT nr L 56, s. 23) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] införde kommissionen en preliminär antidumpningstull på import av glutaminsyra och dess salter med ursprung i Indonesien, Republiken Korea, Taiwan och Thailand, men godkände minimiprisåtaganden från samtliga exportörer som i likhet med sökanden Miwon Co. Ltd hade samarbetat under undersökningen.

2 Genom förordning (EEG) nr 1798/90 av den 27 juni 1990 (EGT nr L 167, s. 1) slutligt ändrad genom rådets förordning (EEG) nr 2455/93 av den 2 september 1993 (EGT nr L 225, s. 1) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå] införde rådet en slutgiltig antidumpningstull på import av mononatriumglutamat med ursprung i dessa länder, med undantag för produkter från de producenter vars åtaganden hade godkänts.

3 Till följd av en ansökan från gemenskapsindustrin tillkännagav kommissionen (tillkännagivande offentliggjort i EGT nr C 187, 1994, s. 13) att den skulle inleda en översyn av antidumpningsåtgärderna i enlighet med artikel 14 i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad grundförordningen). I ansökan gjordes bland annat gällande att mononatriumglutamat med ursprung i de berörda länderna hade importerats till gemenskapen till priser som var lägre än dem som krävdes genom de befintliga prisåtagandena.

4 Under undersökningen drog kommissionen den slutsatsen att prisåtagandena, bland annat de som hade gjorts av sökanden, hade brutits och i enlighet med artikel 10.6 i grundförordningen antog kommissionen den 18 juli 1995 förordning (EG) nr 1754/95, i vilken godkännandet av prisåtagandena drogs tillbaka och en preliminär antidumpningstull på import av mononatriumglutamat med ursprung i Indonesien, Republiken Korea, Taiwan och Thailand infördes (EGT nr L 170, s. 20, nedan kallad "förordning nr 1754/95"). I enlighet med artikel 11.5 i grundförordningen förlängdes denna tull med två månader genom rådets förordning (EG) nr 2678/95 av den 17 november 1995 (EGT nr L 275, s. 22).

5 Den 19 januari 1996 antog rådet förordning (EG) nr 81/96 om ändring av förordning nr 2455/93 av den 2 september 1993 och genom vilken en slutgiltig antidumpningstull på import av mononatriumglutamat med ursprung i de berörda länderna infördes (EGT nr L 15, s. 20, nedan kallad förordning nr 81/96). Denna förordning är föremål för en annan talan som har väckts av sökanden den 12 april 1996 (mål T-51/96).

Förfarande

6 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 3 november 1995 har sökanden väckt talan om ogiltigförklaring av förordning nr 1754/95.

7 Genom skrivelse av den 29 januari 1996 har kommissionen med stöd av artikel 114.2 i rättegångsreglerna gjort en invändning om rättegångshinder och gjort gällande att det sedan rådet antog förordning nr 81/96 inte längre finns anledning att döma i saken.

8 Sökanden inkom med yttrande angående invändningen om rättegångshinder den 27 mars 1996.

Parternas grunder och argument

9 Kommissionen har hävdat att det framgår av fast rättspraxis att rådets antagande av förordning nr 81/96 om införande av slutgiltig tull har fått till följd att den talan som har väckts avseende kommissionens förordning nr 1754/95 om preliminär tull saknar föremål (domstolens domar av den 5 oktober 1988, Brother mot kommissionen, 56/85, Rec. s. 5655, Technointorg mot kommissionen och rådet, 294/86 och 77/87, Rec. s. 6077, samt av den 11 juli 1990, Neotype Techmashexport mot kommissionen och rådet, C-305/86 och C-160/87, Rec. s. I-2945).

10 Kommissionen anser att det inte finns något i handlingarna som motiverar att man i det föreliggande målet inte följer denna fasta rättspraxis. Kommissionen har påpekat att den enda speciella omständigheten i målet i fråga består i att preliminär tull har införts på grund av att ett åtagande har brutits och inte som första åtgärd inom ramen för ett inledande förfarande.

11 Kommissionen har hävdat att den omständigheten att ett åtagande ersätts av en tull inte utgör en påföljd, utan endast att en antidumpningsåtgärd ersätts av en annan.

12 Slutligen har kommissionen påpekat att dess fastställelse av att sökanden hade brutit sitt åtagande bekräftas i förordning nr 81/96 och i punkt 25—28 motiveras beräkningen av exportpriset i enlighet med artikel 2.8 b i grundförordningen av den omständigheten att åtagandet hade brutits. Kommissionen har av detta dragit slutsatsen att frågan om åtagandet har brutits har överförts från den ifrågasatta förordningen till förordning nr 81/96 och att alla grunder eller argument rörande denna fråga kan framföras inom ramen för en talan avseende förordning nr 81/96. Det finns därmed inte längre anledning att ta upp den föreliggande talan till prövning.

13 Kommissionens påstående, enligt vilket frågan om det brutna åtagandet har överförts från den ifrågasatta förordningen till förordning nr 81/96 och rådets slutsatser på denna punkt kan bestridas inom ramen för en talan avseende den sistnämnda förordningen, är enligt sökanden oförenligt med bestämmelserna i grundförordningen.

14 Sökanden har påpekat att den ifrågasatta förordningen har antagits på grundval av artikel 10.6 i grundförordningen, enligt vilken kommissionen tillerkänns exklusiv behörighet att fastställa om ett åtagande har brutits och om godkännandet av det följaktligen skall dras tillbaka. Sökanden anser mot denna bakgrund att kommissionens fastställelse av att åtaganden har brutits och att godkännandet av det skall dras tillbaka är slutgiltigt.

15 Sökanden har i detta avseende gjort gällande att rådet i förordning nr 81/96 inte har uttalat sig i frågan om godkännandet av åtagandet borde dras tillbaka på grund av att åtagandet påstås ha brutits, utan det har endast noterat kommissionens beslut i den ifrågasatta förordningen att dra tillbaka godkännandet av åtagandet

och ändra den slutgiltiga antidumpningstull som infördes genom förordning nr 1798/90 av den 27 juni 1990, slutligt ändrad genom förordning nr 2455/93 av den 2 september 1993.

16 Den omständigheten att vissa av de fakta som rådet grundade sig på för att motivera beräkningen av exportpriset i förordning nr 81/96 är samma som dem kommissionen beaktade i den angripna förordningen innebär inte, enligt sökanden, att det står klart att frågan om åtagandet har brutits har varit föremål för en översyn i förordning nr 81/96. Sökanden har understrukit att rådet för övrigt inte tog hänsyn till vissa fakta som kommissionen beaktade och att det till viss del grundade sitt beslut på andra skäl.

17 Sökanden har framhållit att de konstateranden som rådet gjorde i punkt 25—28 i förordning nr 81/96 till övervägande del är andra än de kommissionen gjorde i den ifrågasatta förordningen, där kommissionen på grundval av artikel 10.6 i grundförordningen bedömde att sökanden hade brutit sitt åtagande, medan rådet ansåg att exportpriset borde beräknas i enlighet med artikel 2.8 b i grundförordningen. Det skulle följaktligen vara fullständigt felaktigt att hävda att frågan om åtagandet har brutits, som prövats i den ifrågasatta förordningen, även har tagits upp i förordning nr 81/96.

18 Sökanden har i detta avseende förtydligat att den omständigheten att kommissionen och rådet har beaktat samma fakta är ett rent sammanträffande och ett resultat av kommissionens beslut att anse att de förhållandevis låga återförsäljningspriserna som tillämpades av importörer som var oberoende av sökanden endast kan förklaras av att sökanden kompenserat dessa importörer i hemlighet. Rådet skulle ha grundat sig på detta resonemang för att tillämpa artikel 2.8 b i syfte att beräkna de slutgiltiga antidumpningstullarna, men det är lätt att föreställa sig situationer där de skäl som kommissionen har beaktat för att bedöma om en exportör har brutit sitt åtagande saknar relevans för beräkningen av den slutgiltiga antidumpningstull som införs avseende denna exportör. Upptagandet till prövning av en talan om

ogiltigförklaring av ett beslut fattat av kommissionen med stöd av artikel 10.6, kan emellertid inte vara beroende av frågan om vissa av de fakta som kommissionen åberopat även har beaktats av rådet avseende ett beslut av helt annat slag.

19 Kommissionens påstående att en exportör skall invänta att rådet antar en förordning om slutgiltig antidumpningstull för att bestrida kommissionens fastställelse av att denne har brutit sitt åtagande leder, enligt sökanden, till en omöjlig situation för det fall rådet av något skäl beslutar att inte införa en slutgiltig antidumpningstull. I detta fall skulle exportören, på grund av att fristen är utgången, inte längre ha möjlighet att väcka talan mot kommissionens fastställelse av att denne brutit sitt åtagande, trots att denna fastställelse skulle kunna åberopas mot honom senare som grund för att vägra anta dennes erbjudande om åtagande, även när det gäller andra förfaranden avseende andra produkter. Sökanden har dragit den slutsatsen att en exportör har ett legitimt intresse av att bestrida det lagenliga i att kommissionen på grundval av artikel 10.6 fastställer att ett åtagande har brutits, oberoende av om rådet inför en slutgiltig antidumpningstull eller inte.

Förstainstansrättens bedömning

20 Förstainstansrätten erinrar inledningsvis om att enligt fast rättspraxis, (domstolens ovannämnda domar i målen Brother mot kommissionen, punkt 6, Technointorg mot kommissionen och rådet, punkt 12, och dom av den 11 juli 1990, Enital mot kommissionen och rådet, C-304/86 och C-185/87, Rec. s. I-2939, samt ovannämnda dom i målet Neotype Techmashexport mot kommissionen), och med hänsyn till att de belopp för vilka säkerhet har ställts i form av den preliminära antidumpningstullen har tagits ut i sin helhet med stöd av artikel 2 i den slutgiltiga förordningen, har den preliminära förordningen ingen rättsverkan som kan åberopas av sökanden. Av detta följer att sökanden, efter det att rådet har antagit den slutgiltiga förordningen, i princip inte längre har intresse av att föra talan mot den preliminära förordningen.

21 Förstainstansrätten finner emellertid att den föreliggande talan har väckts avseende den preliminära förordningen, i den del den avser en fastställelse av att sökanden har brutit sitt prisåtagande och ett beslut att dra tillbaka godkännandet av dessa åtaganden.

22 Det skall följaktligen prövas om den omständigheten, att kommissionen i den ifrågasatta förordningen har fastställt att sökanden har brutit sitt prisåtagande och därför dragit tillbaka godkännandet av detta, innebär att det i sökandens fall finns ett intresse av att fullfölja en talan om ogiltigförklaring av den ifrågasatta förordningen.

23 Sökanden har i detta avseende hävdat att när kommissionen enligt artikel 10.6 i grundförordningen tillerkänns exklusiv behörighet att besluta om ett åtagande har brutits och att godkännandet av detta i så fall skall dras tillbaka, innebär detta att kommissionens fastställelse är av slutgiltig beskaffenhet och att den inte kan bestridas inom ramen för en talan avseende rådets förordning.

24 Detta påstående kan inte godtas.

25 Domstolen har i sin dom av den 14 mars 1990, Gestetner Holdings mot rådet och kommissionen (C-156/87, Rec. s. I-781, punkt 6—9, se även dom av samma datum, Nashua Corporation m. fl. mot kommissionen och rådet, C-133/87 och C-150/87, Rec. s. I-719), fastställt att kommissionens roll är integrerad i rådets beslutsförfarande. Av bestämmelserna i grundförordningen följer således att kommissionen har till uppgift att genomföra undersökningar och på grundval av dessa besluta om förfarandet skall avbrytas eller om det i stället skall fortsätta genom att kommissionen vidtar provisoriska åtgärder samt föreslår rådet att vidta slutgiltiga åtgärder.

Det ankommer emellertid på rådet att slutligt avgöra ärendet. Rådet kan emellertid avstå från att fatta beslut om det inte är ense med kommissionen eller fatta ett beslut på grundval av kommissionens förslag.

26 Domstolen har slagit fast i dessa domar att kommissionens avslag av ett erbjudande om åtagande inte är en åtgärd som har bindande rättsverkan av sådant slag att sökandens intressen berörs — mot bakgrund av att kommissionen kan ta tillbaka sitt beslut eller att rådet kan besluta att inte införa en antidumpningstull — utan en mellanliggande åtgärd vars ändamål är att förbereda det slutliga beslutet och det är således inte en rättsakt mot vilken talan kan föras.

27 Det kan påpekas att domstolen har dragit denna slutsats, eftersom endast kommissionen, precis som avseende ett beslut om att dra tillbaka ett godkännande av ett åtagande, enligt artikel 10.1 i grundförordningen uttryckligen tillerkänns behörighet att anta ett erbjudande om åtagande.

28 Den omständigheten att endast kommissionen enligt artikel 10.6, i varje fall uttryckligen, tillerkänns behörighet att avgöra om ett åtagande har brutits innebär, i motsats till vad sökanden hävdar, att ett beslut om att dra tillbaka ett godkännande av ett åtagande inte är en rättsakt av sådant slag att talan kan föras mot den.

29 Det kan även påpekas att ett beslut om att dra tillbaka ett godkännande av ett åtagande i princip får samma följder som ett beslut att vägra anta ett erbjudande om åtagande för de berörda ekonomiska aktörerna, nämligen att en preliminär

antidumpningstull införs. I båda fallen rör det sig emellertid endast om en mellanliggande åtgärd vars ändamål är att förbereda rådets slutliga beslut.

30 Det kan vidare påpekas att det i punkt 13 i den ifrågasatta förordningen anges att "alla slutsatser i samband med denna förordning är preliminära och kan omprövas beträffande en slutgiltig tull som kommissionen kan föreslå".

31 Det kan därför konstateras att kommissionens beslut att dra tillbaka ett godkännande av ett prisåtagande på grund av att det brutits inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan föras, och att ekonomiska aktörer i förekommande fall skall föra talan mot den förordning genom vilken slutgiltiga antidumpningstullar införs för att få till stånd en prövning av varje felaktighet som rör kommissionens fastställelse av att de brutit sina åtaganden.

32 Av detta följer att den omständigheten att det i den ifrågasatta preliminära förordningen fastställs att sökanden har brutit sitt åtagande inte är av sådant slag att den grundar ett berättigat intresse för sökanden att få nämnda preliminära förordning prövad.

33 Det kan tilläggas att förstainstansrätten i varje fall finner att frågan om åtagandet har brutits har överförts till förordning nr 81/96. I motsats till vad sökanden har hävdat har rådet i sin förordning nr 81/96 sett över eller åtminstone uttalat sig i frågan om åtagandet har brutits. Rådet har således i punkt 25—28 i förordning nr 81/96 och särskilt i punkt 26, samt i punkterna 57 och 69, angett de omständigheter som enligt dess mening ligger till grund för att åtagandena skall anses som brutna.

34 Förstainstansrätten anser att omständigheten att vissa av de skäl som rådet grundat sig på när det konstaterade att åtagandet hade brutits inte är samma som de skäl kommissionen har beaktat, är av sådan beskaffenhet att den bekräftar svarandens påstående att frågan om åtagandet har brutits har varit föremål för en översyn i rådets förordning.

35 Sökanden har därför möjlighet att inom ramen för en talan mot den slutgiltiga förordningen åberopa samtliga grunder avseende det rättsstridiga i fastställelsen av att han brutit sitt åtagande och han har därmed inte längre något intresse av att föra talan mot den preliminära förordningen på denna punkt.

36 Sökanden har även felaktigt påstått att rådets och kommissionens fastställelser är i grund olika, i det avseendet att kommissionen har uttalat sig med stöd av artikel 10.6 i grundförordningen, medan rådet i punkt 25—28 i sin förordning har uppgivit att exportpriset borde beräknas enligt artikel 2.8 b. Om rådet har kommit fram till att exportpriset bör omräknas enligt artikel 2.8 b beror detta på att det dessförinnan inte funnit något annat övertygande skäl än förekomsten av kompensationsarrangemang som kunde förklara att samtliga importörer har sålt den ifrågavarande produkten med förlust och att kontroller visade att de åtaganden som ingåtts av Miwon Co. Ltd hade brutits.

37 Det framgår av det föregående att talan mot den preliminära förordningen saknar föremål till följd av att den slutgiltiga förordningen har antagits och att anledning inte finns att döma i saken.

Rättegångskostnader

38 I mål där det inte finns anledning att döma i saken skall förstainstansrätten enligt artikel 87.6 i rättegångsreglerna besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt. Förstainstansrätten finner mot bakgrund av en skälig bedömning av omständigheterna i det föreliggande målet att vardera parten skall bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(femte avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

1) Anledning saknas att avgöra den föreliggande talan.

2) Vardera parten skall bära sina rättegångskostnader.

Luxemburg den 10 juli 1996

H. Jung

Justitiesekreterare

R. Schintgen

Ordförande